

Γερο-Δαυίδ Διονυσιάτης

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο κατά κόσμον Δήμος Φλώρος, ο μετέπειτα μοναχός Δαυίδ, γεννήθηκε το έτος 1889 στο χωριό Κτιστάδες της ορεινής Άρτας. Είχε άλλα δύο αδέρφια. Οι γονείς τους δίδαξαν με το παράδειγμά τους την ευλάβεια και την αγάπη στο Θεό· τους έμαθαν να πηγαίνουν στην Εκκλησία και να προσεύχονται.

Όταν ο Δήμος ήταν πέντε χρονών, είδε ουράνιο φως, ενώ η μητέρα του, στην οποία το έδειχνε, δεν έβλεπε τίποτε.

Άλλη φορά είδε να ανοίγει ο ουρανός και είδε μέσα σε απεριγράπτη δόξα τάγματα Αγίων και Αγγέλων να δοξολογούν το Θεό που καθόταν πάνω στο θρόνο Του.

Από μικρός έμαθε την τέχνη του κτίστου και εργαζόταν φιλόπονα. Όταν έγινε 16 ετών, εργαζόταν σε κάποιο εξωκκλήσι του χωριού του.

Εκεί είδε κάποια αποκάλυψη, που όταν θέλησε έπειτα να την διηγηθεί, κόπηκε η φωνή του για μισή ώρα. Κατάλαβε ότι δεν πρέπει να πει σε κανέναν αυτό που είδε.

Μετά αμέσως επανήλθε η φωνή του.

Κάποτε που περνούσε από ερείπια εξωκκλησίου του παρουσιάστηκε η αγία Παρασκευή και του είπε: «Να μου κτίσεις το ναό μου». «Θα στον κτίσω, Κυρία μου», απάντησε με την αγία του αφελότητα, αφού την προσκύνησε. Τήρησε το λόγο του και ως καλός κτίστης που ήταν, τον έκτισε.

Ο Δήμος με την ευλάβεια που είχε, τη μεγάλη απλότητα και την καθαρότητά του έβλεπε Αγίους από νέος, αλλά και τον διάβολο.

Κάποτε, ενώ εργαζόταν, του είπε ο εργοδότης του να κοιμηθεί στο κρεβάτι του γιού του Κωνσταντίνου που απουσίαζε στην Αμερική. Ο Κωνσταντίνος δυστυχώς είχε γίνει χιλιαστής και επηρέαζε όλη την οικογένειά του. Ο Δήμος είδε τότε ένα διάβολο πάνω στο κρεβάτι, που με δύναμη πέταξε σε απόσταση τριών μέτρων το Δήμο.

Αλλ' αυτός δε φοβόταν το διάβολο. Είχε συνηθίσει με τα πειράγματά του, γιατί συχνά πάλευαν σώμα με σώμα. Τα όπλα του ήταν το σημείο του Σταυρού και η επίκληση της Παναγίας, τα οποία έκαναν να εξαφανισθεί ο διάβολος. Κάποτε που του παρουσιάστηκε σαν δράκοντας, χωρίς να τον φοβηθεί καθόλου ο Δήμος, τον έπιασε από την ουρά και τον πέταξε μακριά.

Αν και αγαπούσε την μοναχική ζωή και ήθελε από μικρός να γίνει μοναχός, οι γονείς του τον εμπόδισαν. Έτσι νυμφεύθηκε κάποια νέα, ονόματι Σπυριδούλα και απέκτησαν δύο τέκνα. Συνέχισε να εργάζεται και να βοηθά την οικογένειά του αλλά και να αγωνίζεται. Δεν του έλειψαν οι πειρασμοί.

Κάποτε κάθισε ο πειρασμός στον ώμο του και μόλις φώναξε «Παναγία μου», εις επήκοον της συζύγου του, αμέσως εξαφανίστηκε.

Τον διάβολον αποκαλούσε συνήθως «τρискаτάρατον» και ενίοτε «παρασάνδαλον».

Τον έδιωχνε και με την εκφώνηση του ιερέως, «της Παναγίας, αχράντου, υπερευλογημένης, ενδόξου Δεσποίνης ημών Θεοτόκου...».

Κάποτε τον αγγάρεισαν οι κομμουνιστές να μεταφέρει όπλα από το χωριό σε ένα άλλο. Καθ' οδόν τους είπε: «Είπε και ο Χριστός: «Άφες αυτοίς· ου γαρ οίδασι, τι ποιούσιν»». «Α, ξέρεις και τέτοια», του είπαν. «Όταν φθάσουμε στον προορισμό μας, θα σε τακτοποιήσουμε». Μόλις έφθασαν στο χωριό και άφησε τα όπλα, έτρεξε και κρύφτηκε πίσω από ένα σπίτι. Οι κομμουνιστές νόμισαν ότι πήρε το δρόμο για να επιστρέψει και έτρεξαν προς αυτή την κατεύθυνση, αλλά δεν τον βρήκαν. Έτσι η θεία Πρόνοια τον διεφύλαξε.

Κάποτε του ζήτησε κάποιος ένα αξιόλογο ποσό να του δανείσει και του έδωσε παρά τη φτώχεια του. Εκείνος δεν τα επέστρεψε και, όταν ο Δήμος τα είχε ανάγκη και του υπενθύμισε το χρέος του, τον απείλησε να τον φονεύσει. Τότε του είπε με απλότητα: «Ας το βρεις απ' άλλον». Και δυστυχώς συνέβη το πολύ δυσάρεστον. Ο άδικος αυτός άνθρωπος ζήτησε δανεικά και από κάποιον άλλο και, όταν δεν τα επέστρεψε, πάνω στην αψιμαχία τους ο άλλος φόνευσε τον άδικο που δανειζόταν χωρίς να τα επιστρέψει και μάλιστα απειλώντας με φόνο.

Έφεραν κάποτε μια γυναίκα δαιμονισμένη σε Μοναστήρι της περιοχής. Όλο το εκκλησίασμα φώναζε στο διάβολο «έβγα». Τότε μόνο ο Δήμος που ήταν παρών, τον είδε να εξέρχεται από το στόμα της σαν πετεινό σκουροκόκκινο.

Τα χρόνια περνούσαν, τα παιδιά του Δήμου μεγάλωσαν, έκαναν οικογένεια και απέκτησε και εγγόνια. Αλλά ο ίδιος όλα αυτά τα χρόνια είχε ασίγαστη την επιθυμία να γίνει μοναχός. Έλεγε: «Μ' έτρωγε μέσα μου ο θείος πόθος. Ο πόθος για το Χριστό, για τη μοναχική ζωή. Έτσι άφησα γυναίκα, παιδιά, περιουσίες, νυφάδες και εγγόνια, και ήρθα να προσφέρω στον Κύριο τα γεράματά μου, αφού δεν μπόρεσα να δώσω τα νιάτα μου».

Έτσι το έτος 1955 σε ηλικία 66 ετών ήρθε στη Μονή Γρηγορίου. Εκεί έμεινε για οκτώ μήνες και σ' αυτό το διάστημα που ήταν δόκιμος, είδε σε όραμα τους δύο κτίτορες της Μονής.

Για άγνωστο λόγο ανεχώρησε και κοινοβίασε στη γειτονική μονή του Διονυσίου. Μετά τη νόμιμη δοκιμασία εκάρη μοναχός με το όνομα Δαυίδ.

Ενθουσιασμένος από τη μοναχική ζωή και λατρεία, την οποία στερήθηκε τόσα χρόνια, χαιρόταν, έκανε ακούραστα τα διακονήματά του και ήταν πολύ υπάκουος. Έτρεχε σαν μικρό παιδί και διακονούσε παντού.

Είχε μάθει καλά το «ευλόγησον» και το «να' ναι ευλογημένο». Ήταν φιλήσυχος, ειρηνικός με όλους. Δεν πείραζε κανένα, δεν κατέκρινε κανένα. Ήταν νηστευτής. Κατά καιρούς νήστευε περισσότερο. Δεν παρακαθόταν στην τράπεζα. Έτρωγε τα τελευταία χρόνια μόνο ό, τι του πήγαινε ο πατήρ Θεόκτιστος στο κελί του. Ήταν ρακενδύτης.

Φορούσε παλαιά και μπαλωμένα ζωστικά, και για κάλτσες έραβε κομμάτια από υφάσματα που έβρισκε. Δεν τον ενδιέφερε η εξωτερική του εμφάνιση. Δεν του άρεσε η αργολογία και έλεγε συμβουλευτικά σε νέο συγκοινοβιάτη του: «Κουβεντούλα - κουβεντούλα, τρώει ο λύκος τη βετούλα». (Χρονιάρα γίδα). Δηλαδή με την αργολογία ζημιώνεται η ψυχή μας.

Στις λοιδορίες δεν απαντούσε· έκανε ότι δεν άκουγε. Την ημέρα που έγινε Μεγαλόσχημος κάποιος παλαιότερος τον ελοιδώρησε λέγοντας ένα δηκτικόν λόγον, αλλά αυτός ήταν «ωσει άνθρωπος ουκ ακούων και ουκ έχων εν τω στόματι αυτού ελεγμούς». Όταν εκοιμήθη ο λοιδορος μοναχός, ο γερω-Δαυίδ τον είδε εντός λίμνης και μόλις φαινόταν λίγο το κεφάλι του.

Το κελί του ήταν πολύ ατημέλητο και λερωμένο γι' αυτό είχε πολλούς ψύλλους και κοριοούς. Όταν ήρθε η συνοδεία του παπα-Χαράλαμπου από το Μπουραζέρι, θέλησαν να το καθαρίσουν και πέταξαν στη θάλασσα πολλά άχρηστα πράγματα. Ο

γερω-Δαυίδ δεν αντέδρασε, μόνο έλεγε: «Δόξα τω Θεώ που ήρθαν οι πατέρες και μας καθαρίζουν».

Στο ταπεινό, μικρό, μισοσκότεινο, απεριποίητο κελάκι του καταγινόταν στην ευχή. Έκανε αγρυπνίες και για να μην τον πιάνει ο ύπνος, όταν κουραζόταν, καθόταν σ' ένα σκαμνάκι κουτσό με τρία πόδια. Μόλις αποκοιμόταν έχανε την ισορροπία πέφτοντας ξυπνούσε και συνέχιζε την αγρυπνία του.

Είχε πραγματική ταπείνωση, ήταν ένας ταπεινός Κοινοβιάτης. Τον εαυτό του, όπως έλεγε, δεν τον λογάριαζε ούτε για σκνίπα. Αυτή η ταπείνωσή του ήταν η ασπίδα του στις πολλές επιθέσεις του διαβόλου που του εμφανιζόταν συχνά.

Κάποτε στο παρεκκλήσι του Ακαθίστου, ενώ προσευχόταν, είδε πλήθος δαιμόνων να περνούν από μπροστά του, χωρίς όμως να μπορέσουν να τον βλάψουν.

Άλλες φορές ανέβαινε τις σκάλες του Μοναστηριού και του παρουσιάστηκε δήθεν ο παπα-Θόδωρος, αδελφός της Μονής. Του πρότεινε το χέρι για να το φιλήσει. Ο γερω-Δαυίδ τραβήχτηκε πίσω παραξενεμένος. Σκεφτόταν: «Τι συμβαίνει; Γιατί μου δίνει το χέρι;», και σκύβοντας πέρασε κάτω από το χέρι του και πήγε στην ακολουθία.

Άλλη φορά προσπαθούσε να τον ρίξει στον γκρεμό, ενώ βρισκόταν στο Μετόχι του Μονοξυλίτη. Τότε παρουσιάστηκε ο Κύριος με την Παναγία και τον Πρόδρομο, όπως είναι στο τρίμορφο, στην εικόνα που είναι στο Μοναστήρι απέναντι από τη θύρα της τραπέζης. Ο Τίμιος Πρόδρομος βγήκε από την εικόνα, πήρε ενσώματη ζωντανή μορφή και τον έσωσε. Θυμόταν σε όλη του τη ζωή καθαρά το γεγονός αυτό της σωτηρίας του και έλεγε: «Οικτίρμων και ελεήμων ο Κύριος».

Στο Μονοξυλίτη την ημέρα έκτιζε πεζούλια, καλυβόσπιτα, το οπωροφυλάκιο, και τη νύχτα έκανε αγρυπνία που την άρχιζε με την ανατολή του αποσπερίτη, μέχρι που κημέρωνε.

Άλλοτε προσευχόμενος εκεί είδε μπροστά του ένα λαμπρό νέο. Ήταν άγγελος. Όταν εξαφανίστηκε, είδε πλήθος αγγέλων να δοξολογούν το Θεό.

«Κάποτε», διηγήθηκε, «την ώρα της προσευχής ήρθε να με ταραξει ο διάβολος. Αμέσως τον πιάνω και 'γώ και τού 'σπασα το κεφάλι με τις γροθιές. Φοβήθηκε και έφυγε. Έλεγα, βλέπεις, και το «κύριε Ιησού Χριστέ...».

Έβλεπε πολλές φορές τους δαίμονες μέσα στην Εκκλησία και οι πατέρες το καταλάβαιναν από τις αντιδράσεις του. Κάποτε γέλασε και όταν ζήτησαν να μάθουν το λόγο, απάντησε: «Δεν είδες που μου έδινε ο διάβολος λουκουμάκι για να μην κοιμηθώ;».

Αλλά και στο κελί του δεν έβρισκε ησυχία από το διάβολο. Το απλό γεροντάκι τον πολεμούσε και αυτό με τον τρόπο του. Από όπου ερχόταν ο πειρασμός, έβαζε ένα Σταυρό και μετά δεν τολμούσε να ξαναμπει από το ίδιο σημείο. Έτσι είχε γεμίσει το κελί του με Σταυρούς. Στην πόρτα, στο παράθυρο, στους τοίχους, ακόμη και στο ταβάνι κρέμασε Σταυρούς με κλωστή. Οι Σταυροί που έφτιαχνε ήταν απλοί και αυτοσχέδιοι. Έδενε δύο ξυλαράκια με κλωστή ή δύο λωρίδες από χαρτί ή από ύφασμα ή λαμαρίνα σε σχήμα Σταυρού. Ήταν μεν απλοί αλλά τη δουλειά τους την έκαναν, γιατί εμπόδιζαν την είσοδο του πειρασμού. Έλεγε με απλότητα: «Σε όλους τους ανθρώπους παρουσιάζεται ο διάβολος, αλλά δεν τον βλέπουν όλοι. Άμα ο άνθρωπος έχει πάθη, κακίες, αμαρτίες, έχει μέσα στην καρδιά του και στο μυαλό του το διάβολο. Τους πράους και ταπεινούς τους φοβάται, αλλά δεν μπορεί να τους κάνει τίποτε, διότι είναι με το Χριστό».

Τον ρωτούσε συγκοινοβιάτης του:

- Γερω-Δαυίδ, βλέπεις τίποτε; Βλέπεις κανέναν Άγιο;

- Ε, τι σκαλίζεις εκεί πέρα; Άσε με, απαντούσε. Μετά όμως από επίμονες

ερωτήσεις έλεγε με τη χαριτωμένη του απλότητα να διηγείτο ένα πολύ φυσικό γεγονός: «Να, χθες πήγα να ψάλλω το Απολυτίκιο του Αρχαγγέλου Μιχαήλ και εμφανίστηκε μπροστά μου όλο φως. Τον χαιρέτησα με υπόκλιση και εκείνος εξαφανίστηκε».

Όταν επισκέφτηκε τη Μονή Διονυσίου ο γερω-Παΐσιος, πήγε να δει και το γερω-Δαυίδ στο κελί του. Τον βρήκε τυλιγμένον με τα κουρέλια του, με τραβηγμένες τις κουρτίνες για να είναι σκοτεινό το κελί του. Τον ρώτησε τι κάνει, και ο γερω-Δαυίδ απάντησε με απλότητα, «τί κάνουν οι καλόγεροι;» δείχνοντας το κομποσχοίνι του. Και όταν τον ρώτησε για τα μυστικά βιώματά του, απάντησε: «Δε λέγονται, δε λέγονται».

Ο απλός και ολιγογράμματος Γέρων σαν τον προφήτη Ιεζεκιήλ είχε πολλές οράσεις από την παιδική του ηλικία. Ως μοναχός αγωνίστηκε φιλότιμα. Έλεγε συνεχώς την ευχή και είχε προσοχή πολλή. Έλεγε ότι το κουκούλι μας φυλάγει να μην περιεργαζόμαστε και μετά κατακρίνουμε τους αδελφούς την ώρα της τραπέζης. Συμβούλευε, οι μοναχοί να κάνουν υπακοή και να έχουν αγάπη μεταξύ τους. Ως μεγαλύτερη αμαρτία θεωρούσε την υπερηφάνεια. Όποιος θέλει να βρει το Χριστό, θα τον βρει μέσα στην καρδιά του, όπως και ο ίδιος τον βρήκε φυσικά, αφού «η βασιλεία του Θεού εντός ημών εστιν».

Όταν πλέον ο γερω-Δαυίδ διήνυε το 94ο έτος της ηλικίας του, το χειμώνα, ασθένησε για λίγες μέρες. Προαισθανόμενος ότι εγγίζει το τέλος του προετοιμάσθηκε και στις 5 Φεβρουαρίου 1983 παρέδωσε την καθαρή ψυχή του στα χέρια του Θεού. Όλοι τον συγχωρούσαν και κανείς δεν είχε παράπονο από το γερω-Δαυίδ. Επικρατούσε μια κατάνυξη και πίστευαν ότι βρήκε η ψυχή του τόπον αναπαύσεως.

Την ευχή του να έχουμε. Αμήν.

Από την ασκητική και ησυχαστική Αγιορείτικη παράδοση

Εκδόσεις

Ιερόν Ησυχαστήριον

«Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος»

σελ. 174-183

Πηγές: agioritikesmnimes.blogspot.gr - anavaseis.blogspot.gr